+eZine

of Modern Texts in Translation

Translation Café

May 2018

Claudiu Komartin

translated into English by
MTTLC graduate

Alice Berescu

© **MTTLC** http://revista.mttlc.ro/

Translation Café

eZine
of Modern Texts in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 189
May 2018

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Claudiu Komartin**

translated into English by
MTTLC graduate
Alice Berescu

Photo Claudiu Komartin:
© Jan H. Mysjkin

Reviser:
Bianca Cojocaru

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan mttlc.ro	Translation Café	Contemporary Literature Press http://editura.mttlc.ro	http://www.masterat.mttlc.ro/ http://revista.mttlc.ro/ http://www.editura.mttlc.ro/

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation Café

Poems by

Claudiu Komartin

Translated into English by

MTTLC graduate

Alice Berescu

May 2018

Cuprins

Shadows 7
30 iulie. Poem de dragoste 9
Când începi să respiri ca prin pâslă 10
Încercăm să convingem nebunia 11
Cortázar Blues 12
Poem de dragoste 13
O vietate cu țepi 15
Imagini de august 16
ca un poet dintr-un film coreean 17
Soare și semne cu trecerea interzisă 19
(doar un cântec pentru autiști) 22
Poem de dragoste 24
Glasurile 26
1. (Învață-mă să fug) 26
2. (Vreau să te cred când spui) 28
3. (Tu la ce te zgâiești) 29
4. (După vizita mamei) 30
5. (Limba de cârpă) 31
6. (Discurs târziu pentru mine) 33

Table of contents

Shadows 7
July 30th. Love poem 9
When you start breathing as if through felt 10
We are trying to convince madness 11
Cortázar Blues 12
Love poem 13
A creature with spikes 15
August pictures 16
like a poet from a Korean movie 17
Sun and no entry signs 19
(just a song for the autistic) 22
Love poem 24
The voices 26
1. (Teach me how to run away) 26
2. (I want to believe you when you tell me) 28
3. (What are you staring at) 29
4. (After my mother's visit) 30
5. (Cloth tongue) 31
6. (Late speech for myself) 33

7. (Când peste tine cade) 34
8. (Lemn) 35
9. (Gata cu strategiile) 36
10. (Yoyo) 38
Ochii lui Emily peste Amherst 40
Monster Blues 43
O portocală ascunsă sub un prosop alb ca laptele 44
Copiii din Hamelin 45
Împreună 1000 W 49
Copiii din Hamelin 51
Pregătiri 53
Scrisoare din Bakırköy 54
Un dans matinal 57
iubesc acel oraş 59
Din confesiunile unei fracturiste 60
Un anotimp în Berceni 63
Refugiu 65
Asta am devenit 67
Romanian Oddity 69
blues 70
Fluturi de noapte 71

7. (When it falls over you) 34
8. (Wood) 35
9. (Enough with the strategies) 36
10. (Yoyo) 38
Emily's eyes over Amherst 40
Monster Blues 43
An orange hidden under a milky white towel 44
Hamelin children 45
Together 1000 W 49
Hamelin children 51
Preparations 53
Letter from Bakırköy 54
A morning dance 57
I love that city 59
From the confessions of a female fracturist 60
A season in Berceni 63
Shelter 65
This is what I have become 67
Romanian Oddity 69
blues 70
Moths 71

Tornando al paese 73
Şi peste patru sute de ani 75
Främling 77
târziu 79
Rătăcirea 80
La debarcader 82

Interviu cu poetul Claudiu Komartin 84

Tornando al paese 73
And after four hundred years 75
Främling 77
late 79
The wondering 80
At the unloading dock 82

Interview with the poet Claudiu Komartin 84

Shadows

Și apoi ajungi să dansezi cu fantome prin casă.
Sorin Despot

Vechile întrebări s-au schimbat (“Ești bine?”, “Ce facem azi?”,
“Până când vei fi atât de frumoasă”?), a mai apărut o cută,
paharul e puțin câte puțin mai gol, mâna mai nesigură,
magnoliile au tăcut.
Nepăsarea calculată a dansului, gesturile pierdute,
pașii, discuțiile cu gust de lemn
dulce și parafină, zăpada
topindu-se de pe un schelet micuț în ultima zi de iarnă—
nu mai sunt,
rămâi împăciuitor, rămâi calm, nemișcat
în fața unei ferestre sau la masa pe lângă care
părul ei îți învăluia-n trecere foile—
și te trezești singur cu fantomele tale,
cu inima și istoriile ei obosite (la ultimul film văzut împreună,
ați plâns amândoi în fața imaginilor cu balenele care
se sinucideau eșuând pe țărm)

Shadows

And then you end up dancing around the house with the shadows.
Sorin Despot

The old questions have changed (“Are you ok?”, “What are we doing today?”, “For how long will you be this beautiful?”),
another crease appeared,
little by little the glass is emptier, the hand more unsteady,
magnolias fell silent.
The calculated carelessness of the dance, the lost gestures, the steps, the talks tasting of licorice
root and paraffin, the snow
melting off of a little skeleton on the last day of winter—
I am no longer,
remain conciliatory, remain calm, motionless
in front of a window or at the table by which
her hair would cover your pages in passing—
and you wake up alone with your shadows,
with your heart and its old stories (at the last movie we saw toghether,

8

și e un vis urât în care te sufoci
și nu poți să te miști
nivelul apei continuă să crească, dar tu zâmbești
și linia din fața ta, pe care ți-ai promis că n-o vei trece,
e tot mai subțire
e invizibilă

we both cried while watching the whales
commiting suicide by stranding themselves on a shore)
And it's a nightmare you suffocate in
as you are unable to move
the water level continues to rise, you smile
and the line before you, that you promised you wouldn't cross,
is ever thinner
it's invisible.

30 iulie. Poem de dragoste	*July 30th. Love poem*
Toate lucrurile care îmi fărâmițează inima sunt aici pe tavă	All the things that crumble my heart are here on the platter
Toate lucrurile care îmi descheie sângele sunt aici pe tavă Statueta de lut ghicitorile și floarea-necaților sunt pe această tavă	All things that unlock my blood are here on the platter The clay statue riddles and flower-of-the-drowned are on this platter
Un om în putere împinge de pe un zid o seringă imensă Altul (un aristocrat) jumulește o pasăre	A strong man is pushing off of a wall an enormous syringe Another (an aristocrat) is plucking a bird
Toate lucrurile care ne-au făcut să dârdâim de plăcere	All the things that made us shiver with pleasure
jucării ext3erminatoare	ext3rminating toys
bucuria clinică a unui înger t0xic0man	the clinical joy of a d0per angel
mâinile mele, verzi, neîndemâna7ice	my hands, green, grace1ess
sunt pe această tavă	are on this platter
Alege	Choose

Când începi să respiri ca prin pâslă

Poate să vină dragostea sau iarna atomică,
de-acum îmi e totuna.
Cu fruntea plecată,
cu picioarele de pluș,
cu inima căzută-ntr-o rână,
mă îndrept către zi fără spaimă
și fără speranță. Pâș, pâș
prin camere pline de mirosul ei amărui (și amintirea, da, amintirea cafelei într-o dimineață ploiasă și calmă).
Și eu rămân aici, cu mâna înțepenită pe clanță.

When you start breathing as if through felt

May love or the atomic winter come,
it's all the same from now on.
With my head down
feet made out of plush,
heart fallen on a side,
I'm heading towards the day without fear
and without hope. On tiptoes
through rooms filled with her bitter scent (and the memory, yes,
the memory of drinking coffee on a rainy and calm morning).
Yet I'm left here, hand stuck on the doorknob.

Încercăm să convingem nebunia

Creierul meu dă cu mine de toți pereții
creierul tău e un marțian rătăcit
care caută în pilaf sensul vieții.
Tu, la o adică, ai putea veni mai aproape,
te-ai putea muta cu mine aici, între ape.
Arterele noastre vor depăși repede tracul—
curând, ne vom râcâi împreună
disperarea cu șpaclul.
Încercăm să convingem nebunia să
respecte un ritm cunoscut.
Într-o zi, lumea asta o să ne coasă
gurile cu catgut.

We are trying to convince madness

My brain is banging me against the walls,
your brain is a stray martian
that seeks the meaning of life in pilaf
If need be, you could come closer,
you could come live with me here, amid waters
Our arteries will swiftly overcome stage fright
before long, we'll scrape off our
dismay with a putty knife.
We are trying to convince madness to
stick to a rhythm on record.
One day, this world will sew together
our lips with catgut.

Cortázar Blues

Mi se părea că ceva mă pândește
sentimental că viața ar fi putut fi o întâmplare perfectă

când muzica umple căminele celor bătrâni celor
cu mâinile calde
așteptam tăcuți lângă pod
/cădea o ploaie de mai/

am fi putut întinde o mână ceva
(salvatoare)

doi ochi albaștri
discreți și cumsecade
și glasul acela familiar9
șoptindu-ți

totul pare atât de firesc.
ca întotdeauna când nu cunoști adevărul

Cortázar Blues

I felt as if something was watching me
the feeling that life could have been a perfect coincidence

when the music fills the asylums for elderly people
with warm hands
we quietly waited near the bridge
/May rain was falling/

we could have lent a hand or something
(a helping one)

two blue eyes
discreet and unselfish
and that familiar voice
whispering

everything seems so natural.
as always when you don't know the truth

Poem de dragoste

pornind de la un vers de Ilhan Berk

Aceste poeme neterminate sunt gleznele tale
și gestul discret de retragere al cotului
când te așezi lângă mine între perne și căști
e încă un vers pe care nu mi-l poate lua nimeni

nu am nici un chef să mă adun
22 de țigări și nici un gând dus până la capăt
o albină se lovește de geam
apoi din nou
mierea se prelinge pe marginea ceștii
de-acolo pe cerșaful mototolit
mâinile și picioarele noastre
incredibile
inventând lumea
buzele părul atingerea sexelor degetele încolăcite
iedera pe terase
e târziu

Love poem

starting from a verse written by Ilhan Berk

These unfinished poems are your ankles
and the discreet gesture of pulling back your elbow
when you lie down next to me in-between the pillows and yawn
is yet another line that nobody can take away from me
I really don't feel like pulling myself together
22 cigarettes and not a thought completed
a bee is banging against the window
and again after that
the honey is dripping from the edge of the teacup
from there on the rumpled bed sheet
our hands and feet
incredibly
inventing the world
lips hair the touch of the genitals coiled fingers
ivy on the porches
it's late

14

în toată-ncăperea nu a rămas decat forma lăsată
de corpul tău în cutele cerșafului—
o parte din respirația ta—
mirosul gâtului—
forma sânilor—
a pubisului
iar eu te privesc de deasupra patului
cum zâmbești ca un copil mare și crud
fără memorie
fără nici un deget

there's nothing left in the room but the shape
of your body in the creases of the bed sheet—
a fraction of your breath—
the smell of your neck—
the shape of your breasts—
of the pubis
and I look at you from above the bed
how you smile like a big and innocent baby
with no recollection
with no fingers

O vietate cu țepi

toată vara am umblat pe străzi
cu o obsesie greu de numit
și cu imaginea acelui copil ce incendia pui de arici
la marginea luminișului în care
am umblat goi și desculți știind că
dragostea e o vietate cu țepi
ce nu va mai ajunge
niciodată
acasă

A creature with spikes

we walked the streets the whole summer
with an obsession difficult to term
and the image of that child setting the hoglets on fire
at he edge of the clearing through which
we wandered naked and barefoot knowing that
love is a creature with spikes
that is never
going to get
home

Imagini de august

În august, imaginile cu mine se voalează.
Mă trezesc, mă ridic din scaunul cu rotile
și ard. Mă gândesc la noi,
cum mergeam alături și nimic nu
ne-ar fi putut atinge
în adânc lacul subteran sclipește
semințele au germinat în tăcere
am putea adormi la marginea lor.
Deasupra sunt dealuri și păduri,
irisul verde întunecat o insinuare a
lumii răsfrânte mângâind
pielea răcorită de vântul nopții.
Macararele zilei strivesc orice gând
neputința nu bate cuie în șira spinării,
ne îndepărtează unul de altul definitiv.

Nu vom sfârși în nici un paradis
în nici un infern dragostea mea
ne va târî sub o piatră și vom aștepta
nepăsători tunelul.

August pictures

In August, the pictures of me shade away.
I wake up, I get up from the wheelchair
and burn. I think about us,
how we used to walk side by side and nothing
could touch us
in its depths the subterranean lake glistens
the seeds have sprouted in silence
we could fall asleep by their border
Overhead there are hills and forests,
the dark green iris an innuendo for
the reverberating world caressing
the skin cooled by the breeze of the night.
The cranes of the day crush any thought
helplessness doesn't hammer nails in the backbones,
it irrevocably pulls us apart from each other.

We don't end up in a paradise
nor in some sort of hell my love
will drag us under a rock and we'll wait
carelessly for the tunnel.

ca un poet dintr-un film coreean

în după-amiaza aceea am stat
cu un aminal tulbure-n piept
pe una din băncile de la universitate
și totul în jur îmi șoptea că ratasem
iar mâinile mele așezate pe genunchi
spuneau o povestioară tristă de acum cinci ani

(nu mai avusesem nic un vis de luni bune
și oricât aș fi încercat
nu mai păcăleam pe nimeni că aș fi un băiat rău).

se lăsa seara. Pe cer se vedeau luminițe
poate se anunța ceva, *I couldn't care less.*

lângă fântână, doi porumbei grăsuți
trezind imaginea sânilor tăi într-o dimineață:
te priveai în oglindă
cu părul puțin ciufulit și cu zâmbetul acela
în stare să mă facă să-mi doresc

like a poet from a Korean movie

in that afternoon I sat
with a distraught animal in my heart
on one of the benches in front of the university
and everything around me was whispering that I had missed
(my shot)
and my hands laid down on my knees
were telling a short story from five years ago
(it had been months since I last had a dream
and no matter how hard I tried
I wasn't fooling anyone that I might be a bad boy).

the dusk was falling. On the sky there were glims
maybe something was being announced, *I couldn't care less.*

next to the fountain, two chubby pigeons
calling the picture of your breasts in a morning:
you were watching yourself in the mirror
with your hair a bit tangled and wearing that smile
able to make me wish

18

să fiu unul dintre oamenii buni care hrăneau porumbei.
stăteam pe bancă, lângă mine ceva sclipea în fântână,
oameni treceau, se strângeau în brațe,
se despărțeau
și eu eram trist ca un poet dintr-un film coreean
gândindu-mă că tu trebuie să pleci
și norii sunt atât de frumoși.

that I were one of these kind people feeding the pigeons.
I was sitting on the bench, next to me there was something
shimmering in the fountain
people were passing by, they were hugging
they were parting
and I was as sad as a poet from a Korean movie
thinking that you needed to leave
and the clouds were so pretty.

Soare și semne cu trecerea interzisă

(am montat acest poem pornind de la scenariul unei piese într-un act scrisă în vara anului 2009; acel text era construit ca un dialog între două personaje nevrotice, un cuplu aflat la limita puterilor, iar acțiunea avea loc într-o mașină de tocat carne)

Felia de pâine uitată pe masa.
Susurul robinetului.
Zațul din cana de tablă.
Îmi amintesc: stăteai cu genunchii la gură,
Ghemuită între pat și fereastră.

În spaimă ca într-o placenta mare. Cald rece
Și iarăși cald.
Aș fi vrut să învăț limba pe care o vorbesc localnicii.

O limbă ca un cui înfipt în aer
De care e agățat un costum scump pătat cu saliva.
Te urăsc fiindcă bei.

Sun and no entry signs

(I made up this poem starting from the script of a one-act play written in the summer of 2009; its text consisted of a dialogue between two neurotic characters, a couple that had reached the end of their tether, and the action took place in a mincing machine)

The slice of bread forgotten on the table.
The lisp of the faucet.
The dregs in the metal cup.
I remember: you were sitting with your knees to your mouth
Huddled between the bed and the window

Fearful as if in a massive placenta. Warm cold
And warm again.
I would have wanted to learn the tongue spoken by the locals.

A tongue like a nail embedded in air
From which an expensive suit stained with saliva is hanging.
I hate you for drinking.

20

Te urăsc fiindcă fumezi.	I hate you for smoking.
Te urăsc când îți duci mâna la frunte îngândurat.	I hate you for taking your hand to your forehead when deep in thought.
Te urăsc când știi ce voi spune și folosești asta împotriva mea.	I hate you for knowing what I'm going to say and for using it against me.
Soare și semne cu trecerea interzisă. Pe o muzică nonșalantă și gravă.	Sun and no entry signs. On a casual and low-pitched music.
Te urăsc când mă umilești de față cu ceilalți.	I hate you for humiliating me in front of the others.
Te urăsc pentru că nu poți aștepta nimic în tăcere.	I hate you for not being able to wait for anything in silence.
Și mica scuză ticăloasă și confortabilă Când tot ce ai crezut se face țăndări.	And the small vile convenient excuse When everything you believed in falls apart.
La marginea lacului într-o casă de sticlă. O inimă bătând cât pentru două.	On the ledge of the lake in a house made of glass. A heart beating for two.

21

Aerul s-a topit și am rămas
Numai noi doi, într-un moment mic și etern.

Cu memoria intactă a oricărui animal tânăr
Dintr-o specie pe cale de dispariție.

The air had melted and we were left
with each other, in a small ageless moment.

Our memories intact like those of a young animal
Belonging to an endangered species.

(doar un cântec pentru autiști)

stele și dinți încleștați
și lucruri pe care nu le pot salva
decât izbindu-le de un perete
te-am simțit în mine și te-am urât

niciodată liber nicioadată eliberat
de tine nu plânge
ce rost are să plângi e atâta lumină
am fost acolo am încercat să simt

(doar un cântec pentru autiști)

și totul strâns pentru totdeauna în tine
și totul legat cu funii în tine
ultima promisiune
ultima atingere
ultima data când mi-ai astupat gura cu
ceva doar al tău

(just a song for the autistic)

stars and clenched teeth
and things that I cannot salvage
without banging them against a wall
I felt you inside of me and I hated you

never free never set free
don't cry over yourself
what is the point of crying there is so much light
I was there I tried to feel

(just a song for the autistic)

and everything bottled up forever inside you
and everything fastened with rope in you
the last promise
the last touch
the last time when you covered my mouth with
something that was only yours

23

și apa asta adâncă în care
aș fi vrut să-mi ascund chipul

satârul șters pe furiș

and this deep water in which
I would have wanted to hide my face in

the cleaver wiped underhand

Poem de dragoste

Căluțul de lemn nu se mai leagănă
Piticii de grădină au căzut cu fața în jos.
Te-am cunoscut în luna fructelor roșii,
când mâinile erau un evantai prăbușit.

Fața mea tristă a trecut pe lângă tine, prin fața ta,
a inventat o parte din cer, apoi niște dealuri,
o herghelie și o barieră de ceață care
să te împiedice să mai pleci,
fața mea și-a amintit totul despre dorință
despre parfumul ei violent
bâjbâind prin întunericul rădăcinilor.
Păunul dormea când ai trecut prin apă
în zori, ca printr-un sânge leneș.

Fantomele s-au risipit, cu zornăit de lanț
căzut pe pietre ude.
Pe malul celălalt, ploaia se adăpostea sub păsări.

Love poem

The wooden horse will rock no more
The garden gnomes fell with their faces down.
I met you in the month of the red fruits
when hands were a faulty fan.

My sad face passed by you, before your eyes,
invented a part of the sky, some hills after that,
a stud farm and a mist barricade which
would prevent you from leaving.
my face remembered everything about desire
about her violent perfume
groping in the darkness of the roots.
The peacock was sleeping when you went through the water
at the crack of dawn, as through sluggish blood.

The ghosts faded away, together with the clinking of the chain
fallen on the wet rocks.
On the other shore, the rain was nesting under the birds.

25

Te-am primit în casa cu acoperiș strâmb
și te-am învelit cu o cheie.

I welcomed you inside the crooked roofed house
and covered you with a key.

Glasurile

Și când va veni ceea ce așteptăm? Când vom abandona rătăcirea? Când se vor întâmpla toate astea? Când? Unde? Cum? Cât? Pentru cine?

Alejandra Pizarnik

1. (ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ FUG)

Învață-mă să fug din capul meu
să străbat drumul de la pat la fereastră
în mai puțin de o noapte
și înapoi, cu bratele-nvinețite,
cu gâtul stors ca o rufă
mi-au crescut gheare, copite
învață-mă să umblu din nou
pe două picioare
fără să mă împiedic tot timpul
pentru că serile sunt scârbite
de iubirea mea primitivă
spune-mi că-ți pasă

The voices

And when will the things that we're waiting for come? When will we give up the wondering? When will all this happen? When? Where? How? For how long? For whom?

Alejandra Pizarnik

1. (TEACH ME HOW TO RUN AWAY)

Teach me how to run away from my mind
to cover the distance from the bed to the window
in less than a night
and back, with my hands bruised,
my throat wrung like a rag
I grew claws, hooves
teach me how to walk again
on two feet
without stumbling all the time
for the nights are loathing
of my primitive love
tell me that you care

27

și
învață-mă să-mi fac rău
fără ca altcineva să aibă de suferit
lovește-mă sau ține-mă-n brațe
acum
când
cad
și

and
teach me how to hurt myself
without anybody else having to suffer
hit me or take me into your arms
now
when
i'm falling
and

2. (VREAU SĂ TE CRED CÂND SPUI)

Vreau să te cred când spui
că va veni cineva
cu un zâmbet perfect
și cu gesturi definitive
o insectă cu suflet de doică
să mă-mpingă spre ziua de mâine
cum duci un cal dărâmat de tristețe
seara către abator

2. (I WANT TO BELIEVE YOU WHEN YOU TELL ME)

I want to believe when you tell me
that someone will come
bearing a perfect smile
and with conclusive gestures
an insect with the soul of a nanny
that will push me toward the day of tomorrow
the same way as you would take a horse exhausted by sadness
at night to the slaughterhouse

3. (TU LA CE TE ZGÂIEȘTI)

Știu că poezia mea nu înseamnă nimic
decât într-o lume din care tu ești absentă.
Am o copită în loc de inimă
și-un gem de păr în loc de ficat.

Ce crezi, am căutat-o cu lumânarea?
Tu la ce te zgâiești, József Attila?
Un acordeon în flăcări risipește cântecul
comprimat al hălcii din care
se înfulecă pe ascuns.

În mijlocul gloatei, canibalul sfios și senil își
sărută mâinile
împroșcând cu salivă
obrazul acesta de porc
ce se alintă, râde, se clatină,

se clatină groaznic în ștreang.

3. (WHAT ARE YOU STARING AT)

I know that my poetry doesn't mean anything
apart from a world in which you are absent.
I have a huff insteasd of a heart
and a hairball insted of liver.

What, do you think that I asked for this?
What are you staring at, József Attila?
A blazing accordion is dispersing the
compressed song of the chunk
gobbled in secret.

În the middle of the mob, the senile and coy cannibal is
kissing his hands
daubing with saliva
this pig cheek
that behaves like a spoilt child, laughs and staggers,

he's gruesomely dangling in the noose.

4. (DUPĂ VIZITA MAMEI)

Nu mai știu ce leagă omul de om.
(Un pretext în plus ca să sufăr?)

Mi-e silă să mă gândesc la viitor, când
sub cuvintele mele cineva pierde sânge.
Nu e nimic nobil în asta, Sharah Kane.

Și cerul îndură, și cerul e ghemoțit și scâncește.
O secerătoare spulberă lujerii înfloriți.

Stau și privesc lucrurile din jur
micșorându-se în lumina infimă.

Chiar aici, un bărbat și o femeie au urlat
unul la altul o noapte întreagă.
Atâta ură în ochii lor. Credeam că se vor ucide.

Nu e nimic logic în asta, doctore.

Și acum, cărămidă peste cărămidă: muțenia.

Nu mai durează mult, nu. Sunt aproape.

4. (AFTER MY MOTHER'S VISIT)

I no longer know what ties a man to another
(An extra pretence for me to suffer?)

I'm sick of thinking about the future,when
under my words somebody is bleeding.
There's nothing noble about this, Sharah Kane.

And the sky is enduring, and the sky is huddled and whimpers.
A mower is ravaging the blossomed stems.

I sit and look at the things around
as they shrink in the feeble light.

Right here, a man and a woman screamed
at each other an entire night.
So much hatred in their eyes. I thought they would kill each other.

There is nothing rational to it, doctor.

Now, brick over brick: muteness.

It won't take long, no. I am close.

5. (LIMBA DE CÂRPĂ)

Fiindcă am băut și nu mi-a trecut
fiindcă am fumat mult și într-un alt aer
am strigat la cei ce nu mă voiau și ochii tuturor
scaunelor se închideau să nu mă mai vadă
și urechile tuturor meselor erau pline de câlți
să nu-mi mai audă șuieratul dement

fiindcă am plâns și plânsul era zgrumțuros și greu ca pietrișul
de pe un țărm unde nu înnoptează nici hoții de cârje
și nimeni eram și îmi pierdusem credința și unghierele
să uit aș fi vrut să-mi limpezesc mâinile vârâte
în cap încercând să îl scoată
de-acolo pe omulețul cretin ce se tot văicărea

fiindcă am asudat ca un cal și transpirația mi-a
îmbibat cămășile
ciolanele mele se loveau între ele și îmi stâlceau
numele în limba de cârpă a celor învinși

5. (CLOTH TONGUE)

For I had drunk and it didn't go away
for I had smoked a lot and in a different air
I screamed at those that didn't want me and every last eye
of the chairs were closing so that they won't see me
and every last ear of the table was filled with oakum
so that they won't hear my raving hiss any longer

for I had cried and the cry had been ragged and as heavy as gravel
on a shore where even the crutch thieves won't spend the night
I was nobody and I had lost my faith and my quiet nook
to forget I had wished to rinse my hads that were immersed
in my head trying to extract
the idiot little man that kept whining

for I had sweat like a horse and the sweat
drenched my shirt
my bones were hitting against each other and they were grabling

32

my name in the cloth tongue of the defeated

iar eu eram învins jigărit cu fierea în gură
cu gura în palme și palmele nu conteneau
să mă plesnească întărâtate de tremurul animalic

and I was defeated run down with the bile in my mouth
my mouth in my hands and my hands wouldn't stop
slapping me as they were mad with the animal quiver/tremor

și chiar animalele se trăgeau mai încolo rănite
și sângele lor se scurgea mereu în altă direcție
decât sângele meu

even the animals would retreat wounded
and their blood would continuously dribble in a different direction
than my blood

6. (DISCURS TÂRZIU PENTRU MINE)

scrie scrie în felul astă sigur o să-ți fie mai bine
dă-mi să beau dă-mi să mănânc
ca un porc lasă-mă să fiu
o cârpă în mâinile tale scrie dă-mi drumul poate
în felul ăsta-ți va fi mai bine dragule netotule
idiot mic poate în felul ăsta îți va fi mai
ce păcăleală ce gând pueril în noaptea în care în sfârșit
am ajuns

6. (LATE SPEECH FOR MYSELF)

write write in this way you will surely do better
give me to eat give me to drink
like a pig let me be
a cloth in your hands write let me go maybe
this way it will be better dear fool
little idiot maybe this way it will be more
what a hoax what a childish thought in the night when finally
I have arrived

7. (CÂND PESTE TINE CADE)

Aproape de un capăt.

Fără cuvântul *fără*-i mai bine.

Pe jumătate-n lumină,
ca o jumătate de față peste care
un an încheiat au trecut lovituri.

Niciun rost să spui *mamă*
sau să ceri cuiva alinare
când peste tine cade o cortină de ciocuri

Și știi că nu e nici un
alt viitor.

7. (WHEN IT FALLS OVER YOU)

Close to an end

It's better without the word *without.*

Half in the light,
like half a face on which
for a full year beatings have fallen on.

No reason to utter the word *mother*
or to ask someone for solace
when a curtain of beaks falls over you

And you know that there is no
other future.

8. (LEMN)

totul învins şi trecut.

încet s-a sfârşit şi furtuna.

ultimele strigăte sunt din lemn.

peste tot este noapte.

pocitania râde.

8. (WOOD)

slowly the storm has ended.

everything defeated and past.

the final cries are made out of wood.

it is night far and wide

the monster is laughing.

9. (GATA CU STRATEGIILE)

Pe acela din mine care vrea să se arunce,
Îl voi lăsa să se arunce.
S-a aruncat.

Pe cel care vrea să să se-nece,
Îl voi împinge chiar eu în apă. Ca un pietroi
o să se ducă la fund.

Acela ce vrea să-și vânture venele,
să o facă. Eu nu mai am vene,
să le găsească el cum o ști.

Pe cel care caută pastilele, răvășit și ridicol
și în genunchi, i le voi pune în palmă și
îl voi șterge la gură cu drag.

Celui care s-ar atârna de o grindă,
îi dau fularul meu. Iarna-i departe,
iarna n-o să mai vină.

9. (ENOUGH WITH THE STRATEGIES)

He inside me who wishes to jump,
I will let him jump.
He jumped.

He who wishes to drown,
I myself will push him in the water. Like a stone
he will sink to the bottom.

He who wishes to meld his veins,
I will let him do it. I don't have any more veins left,
I will let him carry it off as he knows.

For him who seeks drugs, distraught and ridiculous
on his knees, I will place them in his palm and
gently wipe his mouth.

To him who would hang himself from a beam
I will give my scarf. Winter is long gone,
winter won't come anymore.

Vântul s-a întețit, păsările se lovesc
de ferestre,
de pian.
Gata cu strategiile!
Celui ce vrea să-și facă țăndări capul,
îi las capul meu
și mă duc.

The wind has grown stronger, the birds are crashing
into the windows,
into the piano.
Enough with the strategies!
To him who wishes to blow his head off
I will give my head
and I'll leave.

10. (YOYO)	**10. (YOYO)**
când	when
nu	there
vor	will
mai	be
fi	no
cheltuieli	more
și	expenses
moartea	and
va	death
face	will
restul	take care
	of
	the rest
o	we
să	will
vorbim	talk
prin	to
scânduri	each other

o	through
să	wooden planks
ne	and
spargem	burst
de	into
râs	laughter
și vom lăsa mașinile să plângă-n locul nostru.	and we will leave the crying to the machines.

Ochii lui Emily peste Amherst	*Emily's eyes over Amherst*
Noaptea asta nu știe cuvinte de introducere	This night knows no introductory words
Noaptea asta cu roboței și lasere, cu mașinuțe teleghidate	This night with little robots and lasers, with little remote control cars
Noaptea asta murdară de leșie	This night dirty of lye
Noaptea asta care-ți aruncă totul în față	This night that throws everything in your face
Noaptea asta răpește autostopiștii și îi închide intr-o mansardă cu animăluțe de pluș și clovni	This night kidnaps hitchhikers and locks them in an attic together with stuffed animals and clowns
Noaptea asta trage cu ochiul în hârtiile unui poet care nu mai crede	This night steals a glance at the poet's drafts who no longer believes
Noaptea asta ca o lungă alegorie	This night is long like an allegory
Noaptea asta se tranșează vechile diferende, se trag storurile se închide casa	This night the old disputes will be patched up, the blinds will be closed the cash registers balanced
Noaptea asta privește emoționată din mulțime alegerea unui nou papă	This night is nervously watching from the crowd the election of a new pope
Noaptea asta în care tigrii albi visează pasărea-arc	This night the white tigers are dreaming about the wind-up bird
Noaptea asta fără limbă și fără ochi o căpățână din care	This night with no tongue or eyes a head from which

41

se scurge ceva	something is leaking
Noaptea asta cu laptele ei demachiant, cu blestematele ei bretele	This night with her cleansing milk, and her goddamn straps
Noaptea asta te leagănă, toarce mieros lângă tine,	This night cradles you, purrs velvety next to you,
ți se bagă în suflet	it gets under your skin
Noaptea asta se joacă cu tine frumos și te lasă într-o baltă cu sânge.	This night is playing with you nicely and leaves you behind in a puddle of blood.
Noaptea asta fumează în ciuda avertismentului de incendiu	This night is smoking despite the fire restrictions
Noaptea asta gâtuită de emoție ca o debutantă	This night is choked with excitement like a debutante
Noaptea asta va scoate din priză câteva suflete	This night will unplug a few souls
Noaptea asta ieșită de pe porțile Utilajului, gata să se sacrifice pentru o cauză nobilă	This night that came out through the gates of the Facility, ready to sacrifice itself for a noble cause
Noaptea asta Dantelă și Exterminare	This night Lace and Extermination
Noaptea asta sculptată-ntr-un lemn	This night carved in wood
Noaptea asta, camera și distanța, corpurile de tăcere din jur	This night, room and distance, the bodies of silence around
Noaptea asta mirosind a aluat și vopsea proaspătă	This night smelling of dough and fresh paint
Noaptea asta, pâinea și carnea sunt negre ca într-un poem de Antonio Gamoneda	This night, the bread and the meat are black as in a poem written by Antonio Gamoneda
Noaptea asta nu știe de glumă când vine vorba de dragoste	This night doesn't know how to take a joke when it comes to love

42

Noaptea asta e o comunistă cu sâni puternici și cu idealuri de neatins
Noaptea asta dezarmează focoasele nucleare
Noaptea asta răstoarnă stațiile de forare și le îngroapă la mari adâncimi
Noaptea asta le bagă spaima în sân celor care au crezut că imaginația nu
Noaptea asta cu stele mari și stinse ca ochii lui Emily peste Amherst.

This night is a communist with hard breasts and goals out of reach
This night is defusing the nuclear explosives
This night overturnes the drilling stations and buries them in great depths
This night burdens with fear those that thought that imagination couldn't
This night with great ghastly stars like Emily's eyes over Amherst.

Monster Blues

femeile care mi-au împletit
din cântecele sinister botoșei pentru iarnă
au dispărut într-o ceață
într-un loc interzis, cu pleoape și solzi
într-un cearcăn

nu-mi pasă

mi-aș vinde și sufletul dar mai aud muzica

ce bine e
când nu-ți găsești cuvintele
când știi că foarfeca nu mai pătrunde în toate colțurile

și băiatul din lună, cu visul lui suspendat
atât de departe de casă
îmi ridic fața spre steaua de cobalt și râd

ca un monstru ca un ucigaș incapabil de empatie

ca breivik

Monster Blues

the women who knit me
baby booties for winter from sinister songs
have vanished into a mist
in a forbidden place, with eyelids and scales
in a circle under the eye.

I don't care

I would even sell my soul but I can still hear the music

it feels so good
when you can't find your words
and you know that the scissors no longer reach every corner

and the boy from the moon, with his dream airborne
so far away from home
I raise my head to the cobalt star and I laugh

like a monster like a killer incapable of empathy

like breivik

O portocală ascunsă sub un prosop alb ca laptele

După-amiezele din copilărie în care eram dus la frizer,
cu soarele rotund și alb
poleind străduțele-ntortocheate,
reflectându-se în oglinzile
mașinilor urcate pe trotuare într-o rână,
soarele ce făcea suportabile până și fațadele
blocurilor de la marginea acelui cartier muncitoresc o
portocală ascunsă sub un prosop alb ca laptele este
emoția aceasta pe care o resimt de fiecare data
când intuiesc pe piele mirosul de loțiune ieftină
ciudata familiaritate a saloanelor
scăldate în lumină sintetică.

An orange hidden under a milky white towel

The childhood afternoons when I was taken to the barber shop,
the round white sun,
glossing over the winding streets,
refelected in the mirrors
of the cars with their lateral wheels on the sidewalks,
the sun which made bearable even the façades
of the building apartments from the skirts of that proletarian neighbourhood an
orange hidden under a milky white towel is
the feeling that I get each time
when I take a smell of cheap lotion on skin
the curious intimacy of the parlors
bathe in synthetic light.

Copiii din Hamelin

am fumat ca șerpii în toamna aia. peste drum de
târgul de vechituri, în cafeneaua mica din Karlsplatz în care
am tânjit
și am râs,
tu ai înhățat un pachet de țigări uitat pe masa
de lângă noi,
apoi le-am fumat cu poftă
și-am râs
vorbind despre boală și despre ruinele unor sinucideri
din care ieșeam cu capetele bandajate
râzând

și clipa de atunci atârnă lângă mine în aer pot
să întind mâna și să o ating
cineva crăpase puțin
o ușiță special pentru noi
cât să intre lumina cu
toți fluturii ei cu râsul nostru contagios

Hamelin children

we smoked like snakes that autumn. across from
the flee market, in the small coffe shop from Karlsplatz in which
we lingered
and laughed,
you snatched the cigarrete pack forgotten on the table
next to us,
afterwards we eagerly smoked them
and laughed
while talking about disease and the ruins of some suicides
from which we would come out with our heads in bandages
laughing

and that moment from then hangs in the air I can
hold out my hand and touch it
somebody cracked open a bit
a small door just for us
so the light would go in together with
all its butterflies and our contagious laughter.

46

și totul a stat

când vestea a ajuns la mine am simțit nevoia să
strig prin banda adezivă prin mâinile
ce-mi cuprinseseră capul ținându-l la suprafață
trăgându-mă către mal

și amintirea încă vie: cu ani în urmă,
în noaptea cu lună plină și gânduri urâte,
prietenul meu din nord m-a placat în iarba din fața muzeului
mă mișcam amenințător și haotic eram un dinam
antrenat de o dorință imprevizibilă
convins ca și tine că disperarea se consumă în doze mici

dar iubirea ardea înăuntru mai tare decât
orice pesticid mai tare
decât napalmul

and everything stood still

when the news had reached me I felt the need to
cry out through the duct tape through the hands
that were wrapped around my head keeping it out of water
pulling me towards the shore.

and the memory is still vivid: years ago,
in the night with full moon and dark thoughts,
my friend from the north tackled me on the grass in front of the museum
I was moving in a menacing and chaotic manner
I was a dynamo
engaged by an unforseeable lust
certain like you that desperation is to be used in small doses

but love was burning inside stronger than
any pesticide stronger
than napalm

dar eu aș fi vrut să mă izbesc de ceva din care să gâlgâie
viața să șiroiască
un alt fel de a înțelege tot ce trăim

however I would have wanted to clash into something that would gurgle
life would stream
another way of understanding everything we experience

și știu nu a mai fost timp să-ți spun că
și eu mă simt singur
și în burta mea crește o gaură pe care nu o poate umple nimic
o făptură pe jumătate de plută pe jumătate de piatră
în cele din urmă am înțeles:
copiii din Hamelin au cunoscut singurătatea drogului nebunia
și spaima de a fi rătăcit drumul ei au curtat
poezia manică și suicidul într-o zi
melancolia ne va mângâia ca o mamă
copiii pierduți copiii duși la spital și uitați
amintește-mi tu începutul spune-mi că
lumea era o pajiște desfășurată la picioarele noastre iar noi
făceam de-adevăratelea poezie
versuri ce treceau de la unul la altul și ardeau ca artificiile
prin camere de hotel sau prin garsoniere ticsite de cărți

and I know that there wasn't enough time to tell you that
I myself am feeling lonely
a hole in my stomach in growning and nothing can fill it
a creature half made of cork half made of stone
evantually I understood:
the children from Hamelin knew the loneliness of the drug the insanity
and the fright of losing the path they courted
the maniac poetry and the suicide one day
nostalgia will comfort us like a mother
the lost children the children taken to hospitals and forgotten
remind me the start tell me that
the world was a field laid at our feet and we
were truly making poetry
verses that passed from one to another and burned like

eram tineri și beți și
aveam aroganța celor pentru care lumea nu se
împarte între învingători și învinși (mă visasem
cu Carson și Truman și Tennessee pe o prispă
în New Orleans
lângă cimitirul din care se auzeau cântecele tărăgănate
ale negrilor Jazzul
mă visasem apoi cu ochii mijiți în noaptea polară
sub aurora boreală dansând
cu toți ai mei, în sfârșit liberi
loviți de o fericire cumplită)

fireworks
through hotel rooms or through studios riddled with books
we were young and drunk and
we had the arrogance of the people for whom the word isn't
split between winners and losers (I dreamt of myself
among Carson and Truman and Tennessee on a porch
in New Orleans
near the cemetery from which you could hear the drawled songs
of the blacks the Jazz
after that I would dream myself with my eyes screwed up in the polar night
under the northern light dancing
with my people, finally free
struck by an awful feeling of joy)

Împreună 1000 W

lui Andrei Dósa

Oricât de sus l-ar ridica, n-au cum să-l ridice
îndeajuns de sus pentru tine
ți-am șoptit în timp ce îți potriveau microfonul
pentru un scurt survol peste poezia croată contemporană.
Încercai să le deschizi ochii în legătură cu
eșecurile memorabile ale astronauticii—
Gagarin era istorie
și Wehrner von Braun era de mult istorie
și așteptam să pice din cer un omuleț în costum spațial
să coboare în spirală până la noi
cu brațele pline de minunății *made in china*.

Am fumat pe schelă împreună
Am furat scrumierele din camera de hotel împreună
Ne-am răstit la deștepții care ne vorbeau
despre sisteme și combinații împreună
Am cucerit femeile plictisite din frumosul oraș împreună

Together 1000 W

for Andrei Dósa

No matter how high they adjust it, there's no way they can raise it
hight enough for you
I whispered to you while they were adjusting the microphone
at a brief cross-country flight over the contemporary croatian poetry.
You were trying to open their eyes to the
memorable failures in astronautics
Gagarin was history
and Wehener von Braun was history long before
and I was waiting for a tiny man in a spacesuit to drop from the sky
to descend in a spiral to us
with his arms full of marvels *made in china*.

Together we smoked on the scaffold
Together we stole the ashtrays from the hotel rooms
Together we snapped at the intellectuals who were telling us
about systems and schemes
Together we seduced the bored women in the beautiful city

50

și ele nici n-au aflat
Am dat cu anthrax pe facebook împreună
Am compătimit cu derojdierii împreună
Am mâncat chifteluțe bosniace prefăcându-ne
că nu știm nimic împreună
Am spart becurile isterice care ne năpârleau gecile împreună
I-am făcut să se uite galbeni de invidie la noi împreună
Le-am luat banii și am fugit la mare împreună
L-am căutat pe punkerul edi împreună
Am ajutat bătrânici în sevraj să coboare de pe tavan
Le-am dat halviță și propolis, le-am încurajat
cum ne-am priceput mai bine împreună
Am văzut cowboy croați plesnind de sănătate turându-și
motoarele lângă un Crist aurit împreună
Am inventat noi coridoare aeriene și am luat-o pe acolo
peste piețele și terasele sclipitoare împreună
I-am uimit cu educația noastră frumoasă, cu farmecul
nostru năucitor, am fost două cuțite înfipte în iarbă împreună,
zvântându-ne la soare
înainte să reînceapă furtuna.

and they weren't even aware of it
Together we spread anthrax on facebook
Together we sympathysed with drunks
Together we ate bosnian meatballs pretending
that we were unwary
Together we shattered the hysteric lightbulbs that were causing
our jackets to exuviate
Together we made them look at us yellow wih envy
Together we took their money and ran to the seaside
Together we look for the punker named edi
We helped the old ladies in withdrawal get off of the ceiling
We fed them nougat and propolis we cheered them up
the best way we could
Together we saw croatian cowboys bursting with health revving
their
engines next to a golden Christ
Together we invented new airways and travelled through them
above the markets and bright terraces
Together we astonished them with our good education, with
our dazzling charm, we were two knives stuck in the grass,
drying out in the sun
before the storm started again.

Copiii din Hamelin

(unul rămas în urmă)

Încă mai am momente în care îmi vine să plâng
de fericire pentru un vers.
Știu că e o prostie.
Oamenii mari nu fac asta.
Nu, oamenii serioși nu fac asta.

Și dacă mă gândesc la creierul meu, nu văd
lucrarea naturii desăvârșită,
nu descopăr minunea,
ci o bormașină stricată
data pe mâna unui imbecil.

Știu că oamenii onorabili au o părere mai bună
despre umanitate.

Ei se-nfrățesc.
Își împrumută desfăcătoarele de conserve.
Își admiră unul altuia golul

Hamelin children

(one left behind)

There still are times when I feel like crying
out of joy for a line.
I know that it's foolish.
Adults don't do that.
No, decent people don't do that.

And if I think about my brain, I can't see
the perfect work of the nature,
I can't see the marvel,
but a broken drill
handled by an imbecile.

I konw that honorable people have a better opinion
about humanity.

They fraternize.
They lend each other can openers.
They reciprocally admire the emptiness

ce li se cască-n farfurii.

Într-o noapte am urcat pe acoperișul unui bloc
de 26 de etaje—am văzut orașul scufundat
și m-am gândit cum ar fi.

laid on their plates.

One night I climbed on the rooftop of a building apartment
with 26 floors—I saw the drowned city
and thought about how it would be like.

Pregătiri

Atunci mi-a spus pentru prima data că scriu
întortocheat, că nu înțelege și nici nu-și dorește să
înțeleagă ceva din poemele mele; mi-a aruncat totul
în față cu zveltețea uimitoare cu care ai întoarce pe
dos pielea unui curcan tânăr. În curtea policlinicii,
asistente și doctori, infirmiere și brancardieri,
estropiați și canceroși păreau cu toții niște
manechine uitate de optzeci de ani în depozite
subterane, alunecând acum, în halatele și în
pijamalele lor jerpelite, într-un du-te-vino lipsit
de sens. Puteai ghici că se pregătea un bal sau o
expoziție brutală. M-a privit și a izbucnit în plâns,
apoi m-a rugat să o conduc până la poartă, unde un
bărbat fără vârstă o aștepta cu toporișca în mână.

Preparations

That was the first time when she told me that my writing
was convoluted, that she doesn't undestand nor does she want
to understand
anything of my poems; she threw everything
in my face with the same grace you would turn
a young turkey's skin inside out. In the clinic's yard,
nurses and doctors, caregivers and stretcher bearers,
maimed and cancerous men all looked like
manekins that had been forgotten for eighty years in
subterranean warehouses,
now slipping, in their hospital gowns and in
their ragged pyjamas, in a meaningless oscillating motion.
You could have guessed that a ball or a brutal exposition was
being organised. She looked at me and burst into tears, then she
asked me to take her to the gate, where an
ageless man with a hatchet in his hand was waiting for her.

Scrisoare din Bakırköy

aș vrea să mai pot scrie cum scriam acum cinci, acum
șapte ani, aș vrea să mai pot fuma nepăsător și
sarcastic în lumina lămpilor de bar ca în *casablanca* și
femeia de lângă mine să fie mai moale ca șalul ei și
vorbele să-i ațipească printre pahare și cești

într-o după-amiază de miercuri să o aștept după draperii
cu ochii injectați să mergem la un film să ne așezăm pe o
bancă și să uităm ce-am pierdut și să ne batem joc de
restul

atâtea adicții și subterfugii ca să mă simt cât de cât
confortabil când am crezut că trebuie să dai totul
pentru poezie să renunți la delicatețuri și la tocmeli
pentru un sunet numai al tău pentru ceva ce ai putea
numi într-o zi adevăr ca apoi să te-ntrebi ce-i adevărul

Letter from Bakırköy

I would like to still be able to write as I used to five,
seven years ago, I would like to still be able to smoke
dismissively and
sarcastically in the light of the bar lamps as in *casablanca* and
the woman next to me would be softer than her shawl and
her words would snooze amidst glasses and cups

on a Wednesday evening I would wait for her behind the
curtains
with bloodshut eyes in order to go the the movies and sit on
a
bench and forget what we've lost and make fun of the
rest

so many addictions and quibbles just to feel somewhat
comfortable when I thought that I had to give everything
for poetry give up the subtilities and the haggles
for a sound that was only yours for something you could
one day call truth and then you would ask yourself what is

55

și ce e in definitiv poezia

și nu mai ai răspunsuri numai lecturi în subsoluri
mucegăite cu câțiva oameni la fel de vulgari ca și tine
și câte o bătrână cu privirea pierdută fotografiază
pantofii tuturor poate că asta e poezia și de atâta avem
nevoie cum spunea poetul olandez menno: ceva ce
împărtășești cu o mână de idioți irecuperabili la fel ca
tine unul dintre puținele gânduri din care mai iradiază
o cât de mică speranță

iar acum stai la o masă lângă o stradă aglomerată și scrii
nu te vede nimeni te încălzește imaginea asta nu ai
vrea să te mai ridici niciodată nici nu simți răcoarea
seara de septembrie te învelește în vată

departe de barurile în care am scris poeme acum cinci,
acum șapte ani, departe de barurile de la marginea
orașului care își umilește poeții am crezut că trebuie

truth
and what is poetry after all
you no longer have answers just reading in basements
with mold fungus and a few people as blunt as you are
otherwhile some old lady with a blank blush is taking pictures
of everybody's shoes maybe this is poetry and that is all we
need as the dutch poet menno said: something which
you share with a few idiots as irredeemable as
yourself one of the few thoughts from which there still is
steaming a shread of hope

and now you're sitting at a table near a busy street and you're writing
nobody sees you this image gives you a warm feeling you
would never want to leave and you can't feel the cold
the september evening is cloaking you in cotton

far from the bars where I wrote poems five,
seven years ago, far from the bars at the skirts of the
town that humiliates the poets I thought that you need

să dai toul pentru poezie am dat totul pentru poezie
toate scurtcircuitele romantice pe care nu le-am putut
evita ascultă-mă pe mine:

to give everything for poetry I gave everything for poetry
all the romantic short-circuits that I could not
avoid listen to me:

nu da totul pentru poezie joacă-te cu bricheta privește
cum trec mașinile bucură-te de singurătatea asta
a ta pe care nu dă nimeni doi bani e lucrul cel mai
cinstit pe care-l poți face

don't give everything for poetry play with the lighter look
at the cars passing by rejoice over this privacy
of yours that nobody gives a damn about it's the most
honest thing you can do

Un dans matinal

Deşteptat dintr-o dată de o mireasmă
pentru care, către amiază, îți vei aminti să-l lauzi
pe bătrânelul Filip, grădinarul cel migălos
cu surâsul larg şi mâini delicate.
Ştii încotro să te-ndrepți – în zori, cei dintâi treziți
urmăresc cu blândețe procesiunile vietăților mici.

De-a lungul aleilor ce coboară în pantă dinspre colină,
găseşti vlăstari tineri, înălțându-se iute
în pulberea verii.
Mai încolo, cimişirul îşi reia cântecul
întrerupt de cu seara, împins de o iubire ascunsă.

Ştii încotro să te-ndrepți – pisicile se dezmorțesc după somn
printre flori, prin unghere,
se hârjonesc,
adulmecă-n aer,
mustățile zbârnâie:
natura comunică prin curioase vibrații.

A morning dance

Suddenly awakened by a sweet smell
for which, later in the evening, you will remember to praise
old Filip, such a careful gardner
with his wide smile and delicate hands.
You know where to head for —at dawn, the first to awake
are following kindly, a procession of small creatures.

Along the alleys sloping from the hill,
you come across young shoots, growing quickly
in the summer's dust.
Further on, the boxwood resumes its singing,
interrupted in the evening, driven by a hidden passion.

You know where to head for — the cats stretch, after waking,
amongst flowers, in corners,
they frolic,
sniffing the air,
whiskers tingling:
nature is speaking through curious vibes.

Se deschide o poartă: cu mers potrivit, o tânără
păşeşte în stradă. O priveşti încântat de la geam,
iar ea îți zâmbeşte. Dispare într-o arcadă,
apoi se arată din nou.

Un dans matinal. Un capriciu. O joacă.

I-ai pune pe frunte frunze de laur.
Foarte încet, prin părul fetei trece o boare de vânt,
ca peste o plajă presărată cu solzi fini de aur.

A gate opens: with graceful steps, a young woman
walks into the street. You watch her with delight from the window,
she smiles at you. She fades away through an arch,
then appears again.

A morning dance. A whim. A game.

You would place laurel leaves on her forehead.
Very gently, a breeze whispers through her hair.
as over a beach strewn with delicate golden scales.

iubesc acel oraş

aş vrea ca dimineața asta să aibă mâinile tale
pentru că noaptea a fost adâncă şi rece
„adâncă şi rece”, am putea spune

ca o gură de filosof
rătăcită printre file
întunecate

aş vrea ca dimineața asta să aibă spatele tău:
talger acoperit de o piele trandafirie,
sub care pulsează aştrii prietenoşi

iubesc acel oraş îndepărtat
în care au botezat lumina
blândă a înserării

cu numele tău.

I love that city

I wish this morning had your hands
for the night was deep and cold
“deep and cold”, we could say

like the words of a philosopher
lost in pages
of darkness

I wish this morning had your shoulders:
a platter covered in a rose-coloured skin,
the stars, friendly, throbbing beneath it.

I love that distant city
where they called
the gentle light of dusk

by your name

Din confesiunile unei fracturiste

pe zi ce trece încerc să mă schimb
dar creierul meu paranoic vede numai amenințarea
în orice gest în orice mişcare a oamenilor din jur
ce să fac, ce să las de la mine
ca să fim fericiți?

ochii mei asiatici sunt îmblânziți
de imaginile pe care mi le aduci zâmbind
ca pe un buchețel de violete de parma
ochii mei petrochimici
peste care coboară amurgul ca peste un câmp de sonde în flăcări
&
numai cu tine m-aş putea plimba goală
printr-un oraş necunoscut ca un animal credincios
cu ceva tare şi umezit între buze

îmi plac dinții tăi albi, fermitatea unui gest anume

From the confessions of a female fracturist

day after day I try to change
but my paranoic mind sees only the threat
in any gesture in any motion of the people around
what should I do, what should I give up
for us to be happy?

my Asian eyes are tamed
by the visions you bring when you smile
like a bouquet of parma violets
my petrochemical eyes
dusk falls on them as on a field of flaming oil rigs
&
only next to you could I walk naked
in a foreign town like a faithful creature
with something hard and moist between its lips

I love your white teeth, the resoluteness of a certain gesture
in the middle of the night

61

în toiul nopții
dacă ai vrea să mă distrugi
ai alege dinadins această atingere
răsuflarea fierbinte pe pielea rece
mâinile tale mângâindu-mi trupul
ca pe un zid negru din care curge mortar
&
numai o isterie colectivă ne mai ține împreună,

trunchi lângă trunchi, arterele atârnând inutile
în rigola corpului doborât şi inert

şi dacă ar fi numai narcoza
nopții bolnave a bărăganului, tangajul sexual
deasupra blocurilor mari şi murdare / şi visul meu obsedant
în care o inimă de cățel îmi
zvâcneşte în palmele amorțite de la 3:45 la 3:48
dimineața
mă fac mică de tot dispar într-o gură de şoarece
&
sunt calmă acum

if you wanted to break me apart
you would choose precisely this touch
the hot breath on cold skin
your hands caressing my body
as if it were a black wall, its plaster sliding away
&
it is merely a collective hysteria that keeps us together
skin to skin, arteries uselessly hanging
draining the crushed inert body

and if it were only the narcosis
of the sick night of Bărăgan, the sexual rise and fall
on top of filthy apartment blocks / and my obsessive dream
in which a dog's heart
twitches in my numb hands from 3:45 to 3:48
in the morning
I shrink completely and disappear into a mousehole
&
now I am calm
my feelings of shame and contempt
don't touch you

62

ruşinea mea amestecată cu disprețul
te lasă indiferent
dacă părul mi-ar albi peste noapte
m-ai privi şi ai spune aceleaşi fleacuri, la nesfârşit

într-o zi de noiembrie
capul mi se va desprinde
înfigându-se în pământ cu un bufnet surd
mă pui să aleg, iubitule
dar eu am şoldurile prea strâmte ca să fac vreo alegere

mă zbat țip îți bat cuie-n sex
în oraşul ăsta toți proştii
cred că-şi pot da cu părerea
acum revolta mea le pare un cuțit cu lama groasă
crescut chiar din stern.

if my hair turned gray overnight
you would look at me and tell me the same trifles, forever

some November day
my head will fall off
and sink into the ground with a hollow thud
you want me to choose darling
but my hips are too narrow for me to decide

I figdet I yell I hammer nails into your sex
throughout this city each fool
thinks they can share their opinion
but my rebellion looks to them like a thick-bladed knife
grown from the sternum

Un anotimp în Berceni

încearcă să-ți aminteşti:
ai dormit în paturi de gheață
iar ochii tăi s-au plimbat
prin încăperi străine
pe chipurile răvăşite

şi nimic nu a înflorit în
întunericul dinăuntru

obişnuită cu uzura cu formele
tăcute ale suferinței
pocitania îşi cerea drepturile

dar limbajul avea muchiile zimțate
şi totul se impregnase cu
mirosul de târfă al morții

frumusețe, tu cântăreai mai puțin
decât fumul!

A season in Berceni

try to remember:
you slept in ice beds
and your eyes travelled
through strange rooms
on disheveled faces

and nothing had blossomed
in the darkness inside

used with the shabbiness to the shapes
of the silent suffering
the monster was claiming its rights

but the speech had indented margins
and everything was drenched in
the slut scent of death

beauty, you weighed less
than smoke!

ai îmbrățișat trupuri fără cusur
le-ai crestat pielea crezând că
așa vei putea ajunge la suflet

încearcă să-ți aminteşti:
din toate nu a rămas
decât o gură invizibilă
o gură strâmbă răutăcioasă
ce-nghite totul
fără să simtă nimic
încearcă să-ți aminteşti

you clasped flawless bodies
you slashed their skin thinking that
this way you could get to the soul

try to remember:
all that is left
is nothing but an invisible mouth
a crooked vicious mouth
that swallows everything,
but feels nothing at all
try to remember

Refugiu

lui Kristofer Flensmarck

În nopțile când luna se ciocneşte de pereții adăpostului,
iar cărțile sunt bătrânii neputincioşi ai familiei
care demult nu mai răspund la vreun stimul,
ca pentru un copil salvat de animale,
limbajul mi se pare insuportabil.
un iaz secat în mijlocul pădurii.

(în jurul meu lucrează maşini
pe care nu le-aş putea descrie
fără să îngheț de ruşine şi spaimă.)

aş vrea să fiu un analfabet
un sălbatic ce îşi mângâie pântecul
fredonând cântece sincopate printre copacii împietriți.

scânteia s-a stins, dar ecoul primelor cuvinte
continuă să tulbure vizuina
în care vulpea îşi priveşte uluită puiul

Shelter

to Kristofer Flensmarck

At night when the moon hits the walls of the shelter,
and books are the helpless elderly of the family
that long ago stopped responding to any sort of stimuli,
As for a lost child taken in by animals,
language seems unbearable to me.
A dry pond in the middle of the woods.

(round about me machines are running
I cannot describe them
without freezing with shame or with fear.)

I would like to be an illiterate
a savage that fondles his belly
while belting out ragtime songs amid the petrified trees.

The flicker has died, but the echo of the first words
continues to disturb the den
of a fox, gazing at her cub with wonder

şi-apoi îi linge fruntea încetişor	then softly licking its forehead
sperând că totul a fost doar o neînțelegere.	hoping it was all just a misunderstanding.

Asta am devenit

În anii ăştia am învăţat că pot face multe
pot sări în pat, pot scrie
sau pot să nu mişc un deget
că tot o să mi se urce la cap pân' la urmă

pot să mă gândesc la lucruri frumoase
sau să transpir de unul singur prin încăperi
că tot nu o să cred
nu o să pot crede-n nimic

nimic nu îmi foloseşte
nimic nu îmi foloseşte
mi-e lene şi scârbă să stau pe-ntuneric
să lucrez ca un roboţel japonez
la ceva ce n-o să semene în final
nici cu un porsche nici
cu-o treierătoare

sunt dintre cei pe care lumea îi aruncă în joc

This is what I have become

These years I've learned that there are many things I can do
I can jump on the bed, I can write
or sit and not lift a finger
it will still eventually go to my head

I can think about nice things
or sweat alone in some rooms
for I will still not believe
I will still be unable to trust anything

nothing is of any use to me
nothing is of any use to me
I'm sick and tired of working in the darkness
like a little robot made in Japan
on something that will not resemble
a porsche or
a thresher

I'm one of those people that life throws in the game

până scoate untul din ei
stăm scufundați până la gât în nisipul fierbinte
şi nu spunem nici un cuvânt
să nu ne tulburăm între noi
să nu ne-o ia moartea înainte
nişte omuleți neîncrezători şi retraşi
între fălcile unui mecanism
setat pentru autodistrugere
noi nu avem nume noi nu avem viitor
nu îmi e frică nu îmi mai e frică
asta am devenit.

and walks me off of their feet
we are up to our necks immersed in the hot sand
and we're sitting in silence
so that we don't disturb each other
so that we prevent death from getting in first
a few little people sceptic and quiet
in the jaws of a mechanism
set for self-destruction
we don't have a name we don't have a future
I'm not afraid anymore I'm not afraid anymore
this is what I have become

Romanian Oddity

Am văzut locul în care oamenii muncesc şi în somn
acolo m-am îndrăgostit de o femeie galbenă
pentru care eram o ciudățenie din altă lume:
un țigan poliglot a cărui voce răsună gutural în tăcerea
unui oraş-fantomă locuit de 10 milioane de roboți.
când am renunțat să mai cer înțelegere şi căldură,
m-am desprins de pământ ca într-o legendă budistă
iar corpul meu a plutit pentru o vreme
printr-un hău plin de neoane şi cabluri optice –
într-o clipă totul a ars, în fața ochilor mei
împăienjeniți de dorință şi nebunie,
ca o peliculă cu manechine care imită mişcările omeneşti
din vremea filmului mut.

Romanian Oddity

I've seen the place where people work while sleeping
there is where I fell in love with a yellow woman
because she was an oddity from another world:
a polyglot gipsy whose voice resonates in the silence
of a ghost-town inhabited by 10 million little robots.
when I refused to ask for understanding and warmth,
I broke apart from the world as in a Buddhist tale
and my body floated for a while
through an abyss filled with neon lamps and optic cables—
in a flash everything burned, before my eyes
webbed with desire and madness,
like a film with dummies that mimic human motions
back from the days of the silent movies.

blues

a întârziat puțin, şi e atâta simplitate
şi-atâta frumusețe în gesturile ei

când coboară şi trânteşte portiera
apoi se îndreaptă spre mine râzând

cu mâinile uşor depărtate de corp
cu ochii mari ca nişte carafe pline cu miere

vreau să mă încolăcesc lângă pieptul ei

din care nopțile de toamnă fac o sobă micuță
în care cântă un saxofonist negru

şi unde toate ale casei sunt aranjate cu grijă

şi-acolo să adorm, în sfârşit:
să adorm.

blues

she arrived a bit late, and there is so much simplicity
and beauty in her gestures

when she steps out of the car and slams the door
heading towards me with a smile

her arms slightly lifted from her body
her big eyes like jars filled with honey

I want to wrap myself around her chest

from which autumn nights make small fireplace
where a black man plays the sax

where all the household items are carefully placed

there I shall fall asleep, finally:
I shall fall asleep

71

Fluturi de noapte

Mi se cuibăreşte la piept ca o gimnastă minusculă
cu oase de cauciuc.
De-abia ce s-a înserat, că Daria îmi sare în braţe
şi îşi vâră boticul printre nasturii încheiaţi neatent ai cămăşii.
Iar eu privind în continuare pe fereastră cum
vecina mea preferată şi-a scos setterul la plimbare

(adineauri, tocurile ei înalte ţăcăneau pe asfalt,
acum aproape că le simt adâncindu-se
în pământul cleios –
şi gânduri dintre cele mai curate mă năpădesc imediat
ca un sobor de vrăbii la sacul cu mei).

Degeaba îmi atinge cu nasul lobul urechii, adulmecându-mă
şi-ncercând să-mi atragă atenţia, că eu,
cu gândul în altă parte, sar din fotoliu şi încep să ţopăi
în jurul mieunăturilor certărețe. Sângele îmi zvâcneşte în tâmple

Moths

It nestles in my chest like a tiny gymnast
with rubber bones.
It hasn't been long since the dusk had fallen, Daria jumps in my arms
and shoves her muzzle in my carelessly button up shirt.
As I continue to watch from the window
how my favorite neighbor is walking her setter.

(a few moments ago, her heels were stomping on the asphalt,
I can almost feel them sinking
in the sticky ground—
and the purest thoughts immediately come over me
like a flight of birds to a bag of millets).

Vainly she touches my ear lobe with her muzzle, sniffing at me
trying to get my attention,
my mind is elsewhere, I jump from the armchair and start to hop
around the quarrelsome kittens, blood pumpes in my temples

iar câteva picături de sudoare cad pe covor
ca nişte monede aruncate în apă.

Uită-te bine: în lumina scăzută a lămpii,
vorbele mele sunt nişte fluturi de noapte
bâjbâind printre draperii.

and a few drips of sweat fall on the carpet
as if they were coins tossed in the water.

Take a good look: in the lamp's dimmed light
my words are like moths
swarming through the curtains.

Tornando al paese

În adolescență, mi-am dorit
o reconciliere cu locul acesta,
pe care nu îl înțelegeam şi care mă insulta –
şi totuşi, era singura mea legătură cu o existență
ale cărei ecouri îşi făceau răbdătoare drum către mine,
un orăşean capricios, vulnerabil

şi mult prea stângaci,
printre buruieni şi prundişuri,
cu insectele care mişunau în voie pretutindeni,
nu departe de lacul cu ape aurii
sub acelaşi soare ce presară acum, ca şi atunci,
o zgură fierbinte peste lucruri şi vietăți.

Oamenii sunt dintotdeauna la fel:
impasibili în fața suferinței
şi neîndurători cu cei mai slabi. Văzându-i,
înțeleg că, aici, viața mea are legătură
mai mult cu ritmurile animalelor mărunte

Tornando al paese

During my teenage, I wanted
to reconcile with this place,
I didn't understand and that insulted me—
but still, it was my only connection to an existence
who's echoes were calmly making their way to me,
a whimsical townsman, vulnerable

and way too clumsy
among the weeds and gravel,
that were swarming with insects,
not far from the lake with golden waters
under the same sun, glazing now, as it did back then,
a hot slag over the odjects and creatures.

People have always been like this:
unmoved by the suffering
and relentless to the weak ones. As I am looking at them,
I understand that here, my life is more connected
to the rhythm of the small animals

pe care țăranii le urăsc sau le tratează cu dispreț.

Printre ei, mama mea decepționată
şi tatăl meu îmblânzit – deşi sunt în sfârşit
acasă! – par uneori nişte figuri tragice sub cerul sângeriu
şi nici o scăpare
şi nici o consolare nu le va invada inimile
decât într-un târziu.

Bucureşti-Cornetu,sept. 2008

hated by peasants or treated with disregard.

Among them, my disappointed mother
and my reclaimed father—although I am finally
home!—sometimes they resemble tragic characters beneath the bloody sky
and no escape
and no solace will overrun their hearts
until it's too late.

Bucureşti-Cornetu,Sept. 2008

Şi peste patru sute de ani...

O să te rup ca pe un peşte – cuvintele tale răsună obsedant
ciocnindu-se de fiecare obiect prin încăperile răvăşite
şi violența lor va bântui aşezarea şi peste patru sute de ani
pe atunci sondele de petrol încă vor mai arde
iar tu vei fi o legendă pentru mutanții
născuți în deşertul radioactiv.

Cât de adânc poate intra acul în venă
înainte ca țipătul să sfâşie plasa de fier a zorilor?

Am sufletul împovărat şi gândurile sleite
pentru că nimic nu se va schimba înainte ca soarele
să se prăbuşească în golul
lăsat de absența ta. Va fi cu siguranță târziu –

nu mă vei mai privi cu dispreț
ca pe un gândac în care ai vrea să arunci cu un măr,
iar eu voi încerca să nu plâng înaintea morții

And after four hundred years…

I will break you like a fish—your words are hunting
hitting against each object through messy rooms
and their violence will still hunt the dwelling even after four hundred years
when the oil drills will keep burning
and you will be considered a legend among mutants
born in the radioactive desert.

How deep can the needle pierce through the vein
before the scream slashes through the metallic net of the dawn?

My soul is burdened and my thoughts are frozen
because nothing will changed before the sun
tumbles down in the void
caused by your absence. It will surely be late—

you will no longer look at me with contempt
as you look at a bug at which you would throw with an apple
and I'll try not to cry before death

76

cu spectrul zădărniciei răscolindu-mi măruntaiele goale...

O să te rup ca pe un peşte – atât.

Apoi, doar întuneric şi pace.

with its specter of vanity rummaging through my guts

I will break you like a fish—nothing more.

After which, nothing but darkness and peace.

Främling

Candoarea din gesturile acestor imigranți
epuizați şi plini de speranță
mă răneşte

fiindcă eu nu cred în nimic şi
am încetat să mai sper

fiindcă vreau acasă şi vreau să fiu cât mai departe de casă

fiindcă vreau aici şi vreau dincolo

fiindcă vreau să fiu lăsat în pace

şi vreau ca dragostea să-mi pună perna pe față
şi să apese

„mai bine să se uite la tine ca la un gândac
decât să nu se uite la tine deloc”

Främling

The innocence in the gestures of those immigrants,
exhausted and hopeful,
offends me

because I don’t believe in anything and
I stopped hoping

because I want to be home and as far away from home as I can

because I want to be here and I want to be there

because I want to be left alone

and I want love to put a pillow over my face
and press

“you’d rather have her look at you as if you were a bug
than don’t have her look at all”

78

am văzut aeroporturile înțesate
oamenii civilizați şi solemni aşteptând să-şi ia zborul

şi am văzut zeci de porumbei
scoțându-şi ochii pentru câteva frimituri de pâine
într-o piață din inima Europei

mâna e la loc în colivie
gura are gratii
aripile chircite zvâcnesc în zadar

se înnegresc
şi se scutură.

I have seen airports crammed
with civilized and solemn people waiting to take off

and I have seen dozens of doves
pecking their eyes out for a few crumbs of bread
in a square from the heart of Europe

the hand is back in the cage
the mouth has bars
the stunted wings toil in vain

they blacken
and shed their feathers

târziu

ne învârtim în loc, bombănind agitați
şi ne lovim în răstimpuri fruntea cu palma
încercând să-ți găsim o scuză, justificări
care să-ți îmblânzească, deşi e târziu, amintirea

şi toate cuvintele pe care le căutăm de o vreme
sunt acolo, sub iarbă, la loc sigur în tine
ca un mesaj extraterestru pe care nimeni
nu va şti să-l deschidă pentru a-l descifra

poate că acum te suceşti gemi râcâi lemnul
cu unghiile poate că îți înfigi deja rădăcini
poate-ai găsit ceva frust de iubit în țărână
şi noi ne evităm unul altuia privirea (am de-

venit la fel de îndărătnici ca tine) tânjim să ne
încurajăm cu cuvintele tale când tocmai
cuvintele astea nu-s de găsit şi satisfacția ta

răutăcioasă strălucind în tot întunericul ăla

late

we are spinning in place, nervously grumbling
and slapping our foreheads
trying to find an excuse for you, explanations
that would better your memory, although it is late

and all the words that we're looking for
are there, under the grass, in a safe place inside you
like a message out of space which no one
will know how to open and decipher

maybe now you're turning and twisting scratching the wood
with your nails maybe you're already growing roots
maybe you've found something worn in the ground to love
and we are both avoiding eye contact (we have be-

come as stubborn as you) we long to
encourage ourselves with your words at moments when
these precise words can't be found in your satisfaction

maliciously glowing into this darkness

80

Rătăcirea

la câteva săptămâni după ce te-am dus la groapă
nişte vecini au venit într-un suflet la noi
să ne spună că te-au văzut pe un câmp

capul tău se-ascundea printre crengile
unui prun desfrunzit
ai fi zis că e un norişor cu păr şi urechi
dar ți-au recunoscut de departe gura răutăcioasă
şi privirea piezişă
acolo, agățate în crengile prunului

au mai spus: nu se ştie niciodată cu oameni ca el
trebuia zăvorât undeva, chiar aşa blajin
cum părea în sicriu

şi noi speriați jurându-ne că te-am ascuns bine, bine
şi că sigur nu te mai sculai de acolo de data asta
şi ei nu, că trebuia să te îngropăm mai adânc
şi tot aşa pân'la ziuă, când s-a terminat şi ultimul păhărel
de rachiu
aşa că vecinii s-au mai uitat o dată la noi au dat din cap

The wondering

a few days after they took you to the burial place
some neighbors came to us in a haste
and told us they've seen you on the field

your head was hiding among the branches
of a leafless plum tree
looking like a little cloud with hair and ears, you could say
but even from a distance they recognized your bad mouth
and your sidelong glance
up there, hanging from the plum tree's branches

they also said: you never know what people like him might do
he should have been put under a lock somewhere,
no matter peaceful
he seemed in the coffin
and frightened we swore that we hid you well, well enough
and that surely this time you will stay there
and they were like no, we should have buried you deeper
and so on 'till the day, when the last glass
of brandy was finished
so the neighbors glanced at us one more time and nodded

81

şi s-au dus
că doar se terminase de-acum şi ultimul păhărel de rachiu

noi acuma că ce să facem unde să mergem pe câmpuri
şi că noi ne-am făcut datoria
săpând o groapă frumoasă, frumoasă
punându-ți la cap o cruce înaltă, înaltă
deşi mulți ziceau
n-are el nevoie de asta unde se duce

mult timp ne-am sfătuit dacă să mergem şi unde
şi cum să-ți convingem capul să vină-napoi
că doar barcagiul aşteaptă şi trupul nu poate pleca aşa,
fără cap

în zilele senine, mereu e câte unul care se jură că l-a văzut
ieşind din scorbura în care-nnoptează
şi noi umblăm în toate părțile necăjiți, poate-l vom îndupleca

în vreun fel.

and they left
as the last glass of brandy was finished by now

and we wondered now what to do where to go on the fields
and saying that our duty was done
we dug a nice hole, a nice hole
put a tall cross at your head, a tall cross
although many were saying
he won't need it where he's going

for a while we wondered if we should go and towards where
and how should we persuade your head to come back
for boatman was waiting and the body can't leave just like that,
without head

On clear days, there's always someone who swears that they saw him
coming out of the hollow where he usually sleeps
and we worryingly wondering everywhere, maybe we'll manage to convince him

somehow.

La debarcader

„The green leaf cushions the same dry footprint,
or the child's boat luffs in the same dry chop,
and we are where we were. We were!"
(Robert Lowell, „The Lesson")

Când se-nserează, copiii încă mai râd, stropindu-se cu apă
sub privirile pierdute în depărtare ale bunicilor.
Ceva se strecoară printre lucruri, ceva ar vrea să se joace
cu mâinile tale, dar se lasă furat de apă,
copaci şi frunze învăluite de lumina complice.

La doar câțiva paşi, zidurile zdrelite par să le semene
bătrânilor răbdători,
ținându-şi în foşnetul blând al după-amiezei
lecția de linişte.

Razele sunt nişte călăuze vioaie

At the unloading dock

„The green leaf cushions the same dry footprint,
or the child's boat luffs in the same dry chop,
and we are where we were. We were!"
(Robert Lowell, „The Lesson")

When darkness falls, the children still laugh,
splashing each other with water
under the far away gazes of their grandparents.
Something slips among things, something that wants
to be tickled, but it lets itself drift in the water,
trees and leaves wrapped in the light that's joining in.

Just a few steps away, the shattered stone walls seem to resemble
patient old men,
teaching, in the gentle rustle of evening
the lesson of silence.

The rays are lively guides

83

pe malul îmbrobonat de sclipiri – te bucuri şi alergi
cu genunchii juliți către chioşcul cu sucuri,
îmbrățişând forme şi voci, înghițind lacom

culorile răsfrânte în undele apei. Chipuri voioase
pâlpâie încă o clipă la debarcader, ca lampioanele chinezeşti
aprinse pentru această sărbătoare a serenității.

on a shore studded with sparkles — you rejoice and you run
with your scratched knees to the juice stall,
embracing shapes and voices, insatiably swallowing

the colours reflected in the ripples of the water. Lively faces
glimmer for a little longer at the unloading dock, like Chinese lanterns
lit for this celebration of serenity.

Interviu cu poetul Claudiu Komartin

A.B.: *Când ai inceput să scrii? Care a fost momentul determinant? Cu cine ai împărtăşit primele tale poezii?*

C.K.: Pe la 12 ani, un fel de proze care amestecau tot felul de reflecții de pre-puber prodigios și avântat cu lucruri pe care le citeam în cărți de istorie, mai ales, dar și de filosofie – din care cine știe ce-oi fi înțeles de fapt –, totul năclăit într-o baie de lirism răsfățat. Le țineam în general pentru mine, erau un secret pe care-l mai devoalam – deh, vanituos de mic – câteodată, împăunându-mă față de câte un om pe care voiam să-l impresionez. Poezie am început să scriu relativ târziu (dacă nu iau în calcul o baladă caraghioasă sau câteva poezii experimental-hormonale din adolescență), către sfârșitul liceului, iar atunci i le arătam profesorului meu, scriitorul Octavian Soviany, care nu mi-a spus niciodată cât sunt de proaste – sau de promițătoare –, ci îmi aducea după câteva zile câte o carte care avea legătură cu zonele pe care le exploram eu în acel moment. Am avut ceva important de învățat din metoda asta.

Interview with the poet Claudiu Komartin

A.B.: *When did you start writing? What was the key moment? With whom did you share your first poems?*

C.K.: When I was about 12 years old, I use to write something that would resemble prose, a mixture of all sorts of reflections of a prodigious pre-pubescent, enthusiastic about mostly things I've read in history books, as well as philosophy – who knows what I actually understood from them –, all imbued in a bath of spoiled lyricism. I usually kept it to myself, it was a secret I sometimes revealed – well, vain from an early age – sometimes, as vain as a peacock towards people I wanted to impress. It was relatively late when I started writing poetry (if I don't take into consideration a laughable ballad or a few hormonal-experimental poems written in my teenage years), towards the end of the high school, and back then I used to show them to my professor, the writer Octavian Soviany, who never told me how bad, or promising they were–, but instead, after a few days, he would bring me a book in the areas that I was exploring at that moment. I learnt something important from this method.

A.B.: *Inspirația în procesul creativ - poate fi numit acest proces unul premeditat sau mai mult unul spontan? Scrii sub influența trăirilor de moment sau programatic, cu un scop bine definit?*

C.K.: „Un scop bine definit" e, din punctul meu de vedere, ceva în limba de plastic a contemporanilor noștri care se ocupă cu speculații bursiere, management și alte pragmatisme de genul ăsta. Eu nu mă pricep la așa ceva. Scrii fiindcă scrii, nu există o explicație pentru asta. Sau ea diferă atât de mult nu doar de la un autor la altul, dar și de la un moment al vieții tale la următorul, încât nu poți da un răspuns clar și definitiv la o asemenea întrebare fără să faci măcar puțin pe mironosița. E o îndeletnicire complet lipsită de rost, pe care o faci dintr-o nevoie pe care nu e nici decent, nici necesar să o explici altcuiva.

A.B.: *Cum ți-a venit ideea pentru poemul Din confesiunile unei fracturiste, narat într-o voce feminină? Cine este acea fracturisă? Simți că în sfera poetică iți construiești o imagine diferită de cea din viața privată?*

C.K.: Uite așa, m-a enervat vocea pițigăiată și certăreață a

A.B.: *Inspiration in the creative process – can this process be labeled as a premeditated process or more of a spontaneous one? Do you write under the influence of fleeting feelings or programmatically, with a well-defined purpose?*

C.K.: "A well-defined purpose" is, in my opinion, something belonging to the plastic tongue of our contemporaries that deal with stock brokering, management and other pragmatisms of such. I am not good at this sort of thing. You write because you write, there is no explanation for it. Or it varies a lot depending not only on the author but also on the different moments of one's life, so that you can't give a clear and definitive answer to such a question without being a bit prude. It's a completely void of purpose occupation; you do it out of a need that is neither decent nor necessary to explain to somebody.

A.B.: *How did you come up with the idea of writing the poem From the confessions of a female fracturist, a poem narrated in a feminine voice? Who is this fracturist? Do you feel that you build a different image of yourself in the poetical scope different from the one in your private life?*

C.K.: Just like that, I was annoyed by a whiney and

unei poete cu idei feministe greșite în cap și am vrut să-mi demonstrez că pot să scriu și eu așa oricând. Adică să rămân eu însumi, dar să mă pun în pielea unei tipe care are tot felul de isterii (isteric am fost și eu destul de des, așa că nu pot fi acuzat c-aș fi sexist, poate cel mult tendențios) și vrea să dea lecții, adică ultimul lucru pe care e cazul să-l faci în poezie. Sigur că folosim mereu tot felul de măști, de *personæ*, cine a scris măcar câteva rânduri autentice știe că secretul e-n nuanțe și în felul în care îți iese aliajul acela dintre faptul de viață și cel inventat, între experiența personală, trăită, și cea imaginată, între răbdare și urgență. Autenticismul e o poveste de adormit copiii, ceva cu care naivii și neinițiații se împăunează fără să știe că nu e altceva decât un *efect de scriitură*. Altfel nu mi-aș putea explica felul în care niște oameni cu o viață foarte neinteresantă scriu lucruri pasionante, fac expediții adânc în mintea și sufletul omenesc, în cele mai îndepărtate și mai puțin cunoscute părți ale lumii etc. fără să fi trecut de colțul străzii, iar oameni cu vieți palpitante, mari amanți, mari goleadori, deștepții și deșteptele lumii nu-s în stare să scrie o singură pagină (sau o singură poezie) care să exprime ceva original, ceva important despre ei înșiși.

quarrelsome voice of a female poet with wrong feminist ideas, and I wanted to prove to myself that I could write like her anytime. Meaning, to remain true to myself, while stepping into a hysterical woman's shoes (myself, I've been hysterical many times, I can't be accused of being sexist, at most, tendentious), who felt like she had many lessons to teach, this being the last thing you should do in poetry. Of course we wear many masks, personas. Whoever wrote a few authentic lines should know that the secret lies in the nuances and the shapes taken by this mixture of life and fantasy, patience and urgency. Authenticity is a bedtime story, something that naive and uninitiated people take pride in without knowing that it is merely a *consequence of the writing process*. How else can certain people with uninteresting lives produce such passionate texts that dive deep into the human mind and soul, into the most obscure corners of the world etc. without ever having left their houses, while people who lead exciting lives, the great lovers, the achievers or the greatest minds of the world are unable to write a single page (or a single poem) about something original or important about themselves.

A.B.: *Ai revenit vreodată asupra poeziilor mai vechi? Ți s-a întâmplat să nu mai fii de acord cu ideile tale de atunci? Există poezii în care nu te mai recunoști?*

C.K.: Da, am revenit și revin. Mai tai câte o chestie care e-n plus, câte ceva care strică un text bun. Nu văd de ce n-aș face asta, poemul meu e viu cât sunt și eu viu. Și, în plus, unul dintre poeții mei preferați dintotdeuna e Virgil Mazilescu, un fanatic al textului, pentru care o virgulă sau o linie de pauză sau un cuvânt aparent neimportant puteau modifica esențial un poem.

A.B.: *Do you ever go over your old texts? Did you ever feel that your past ideas no longer apply to your current perception? Did you ever have trouble finding yourself in some of your past work?*

C.K.: Yes, I did go back, I still do it. I strikethrough the irrelevant bits that ruin a good text. I don't see why I shouldn't do so, my poetry will live as long as I live. Furthermore, one of my all-time favorite poets is Virgil Mazilescu, a worshiper of the text for whom ever an Em dash or a seemingly unimportant word can change the poem entirely.

A.B.: *Ai fost caracterizat drept un poet "tragic", " apocaliptic", care totuși se află într-o "căutare compulsivă a frumuseții". Ești de acord cu aceste afirmații?*

C.K.: Îmi pare rău, dar etichetele sunt ultimul lucru care mă interesează în punctul unde am ajuns. M-am păcălit destul de multă vreme cu ele, nu mai pic în capcana asta.

A.B.: *You've been labeled as a "tragic", an "apocalyptical" poet, in "a compulsive pursuit of beauty". Do you agree with these statements?*

C.K.: I'm sorry, but from where I'm currently standing, labels concern me the least. I've fooled myself too many times with them, I'm not going to fall for it again.

A.B.: *Intensitatea textelor mai scurte pe care le-ai asemănat într-un interviu unor "lovituri de toporișcă" sau unor "zvâcnete prin vis", a fost acolo din faza incipientă sau este rezultatul unui proces de condensare a ideilor pentru a amplifica impactul asupra cititorului?*

A.B.: *In an interview, you compared the intensity of certain fragments to "blows of a hatchet" or "dream throbbing". Were your texts built with this intensity from the beginning or is this somehow achieved by condensing your ideas, which causes your texts to have a*

Prin ce procedee literare creezi contrastantele și suspansul prezente în poeziile tale?

C.K.: Dacă sunt, genul acesta de intensități (pe care, da, le-am căutat și le-am cultivat de când am început să scriu) țin îndeaproape de structura ta interioară. Aici poți să păcălești prin erudiție, prin cunoașterea tuturor tehnicilor și a procedeelor discursive, a figurilor de stil etc., însă doar până la un punct. Dacă nu ai chestia aia în tine, ea nu va putea fi niciodată *mimată*, nici înlocuită de măiestrie. Te vei lovi de o limită. După cum e posibil și invers, să fii un scriitor de explozie, să dudui de talent și tensiuni care așteaptă momentul potrivit pentru a fi transcrise, dar să nu știi s-o faci, fiindcă nu ai citit suficient, fiindcă nu ai explorat suficient din punct de vedere tehnic, formal meseria aceasta. Fiindcă literatura, ca orice artă, înseamnă și meserie bine stăpânită, cine crede că e vorba doar de inspirație și talent va rămâne la nivelul „micuței Picasso".

A.B.: *Spuneai în Rânduri către un poet mai tânăr : "Eu vreau să cred că ar trebui să facem din poezie o artă a generozității, altfel nu*

greater impact on your readers?
In order to create these cliffhangers and contrasts in your poems, what techniques do you apply?

C.K.: If present, these sort of intensities (which I have sought for and cultivated ever since I started writing) belong to one's inner structure. Here you can cheat by applying the knowledge of all the discursive techniques and procedures, figures of speech etc. but only up to a point. You can't *mimic* it if you don't have it in you, nor can you replace it with skill. It only works up to a point. This can be applied vice-versa: you can be an explosive writer, overflowing with talent and tensions which are waiting for the right moment to be written down, but due to the lack of sufficient reading, and little experience with applying technical knowledge, which is a key requirement, you might fail in laying these on paper. For literature, as any other art form, is actually the product of a skill well mastered, those who believe it's about inspiration and talent will never go beyond "little Picasso".

A.B.: *In the poem Words to a younger poet you were saying "I want to believe that poetry can be turned into an art of generosity, as I*

văd cum va supraviețui în viitor." Cum și cât de generos poate fi un poet?

C.K.: Cât îl ține. Cât simte. Cât poate. Nu e o regulă. Poeții sunt atât de diferiți... Pe cât de variată e în tipuri umane și caracterologice specia umană, pe atât de diversă e și lumea asta a nebunilor după (și pentru) poezie.

A.B.: *Consideri că un poet poate deveni "scavul" propriilor clișee? Este expansivitatea tematică de dorit sau consideri că abordarea unor teme recurente definește amprenta poetică a unui scriitor?*

C.K.: Din nou, depinde de scriitor. Întrebările nepersonalizate nu pot primi decât răspunsuri exhaustive sau incomplete. Da, e foarte ușor să te instalezi în confortul unei formule, odată ce ai descoperit o „rețetă". Rămâi acolo, scrisul tău se manierizează, tu te tot repeți, scoți carte după carte crezând că nu faci decât să-ți bătătorești un teritoriu pe care l-ai cucerit, când de fapt te-mbeți cu apă rece. Motorul e bine uns, treaba merge de la sine. Părerea mea că ar trebui să rămâi într-o continuă căutare, altfel de ce mai scrii? Dar ăsta e răspunsul

can see no other way through which it can be kept alive". In what manner and how generous can a poet be?

C.K.: As much as he is able to. As much as he feels like doing so. As much as he can. There is no rule about it. Poets are so different amongst themselves… this mad (about poetry) poetical world is as diverse as the human species is in spirit and character.

A.B.: *Can a poet become a "slave" to his own clichés? Is thematic expansiveness something to strive for or do you think that the use of recurrent themes defines a poet's trademark?*

C.K.: Again, it depends on the poet. Generic questions can only be answered in a general or incomplete manner. Yes, it's very easy to fall into the comfort of a formula once you have discovered a "recipe". You stay there, your writing becomes dull, you keep on repeating yourself, you publish book after book believing that you are blazing the trail you previously conquered, but you are actually feeding on air. The engine is well oiled, everything is going smoothly. I think you should never stop looking, otherwise, why should you even bother

meu și numai al meu. Sunt autori care s-au schimbat de la o carte la alta (sau de la o perioadă creativă la următoarea), și alții care au rămas constanți, nuanțându-și doar formula, rafinând-o, de la un volum la altul (Angela Marinescu vs Mircea Ivănescu, dacă vrei; sau, mai aproape de noi, Alexandru Mușina vs Ioan Es. Pop). Nu e vreo regulă sau un *dat*, fiecare după cum îi iese.

A.B.: *Ce îmi poți spune despre intertextualitatea și metatextualitatea din poeziile tale? Care sunt legăturile pe care le-ai creat între poeziile tale și alte moduri de exprimare (proză, muzică, teatru, arte vizuale)?*

C.K.: Legăturile sunt acolo pentru cine mă citește și are chef să le descopere și să meargă din aproape în aproape pentru a reconstitui imaginea de ansamblu a căutărilor, (p)referințelor și reperelor mele.

A.B.: *Cum arată lumea literară văzută din interior? (Institutul Blecher, întâlniri, reuniuni, festivaluri etc)*

C.K.: Foarte vie, dinamică, nebună, plină de tot felul de figuri stranii, originale, incomode, de inși imprevizibili, de

writing? This is just my opinion. Some authors have changed from one book to the other (or from one creative stage to another), where others have stayed true to their formula, polishing it from volume to volume (Angela Marinescu vs Mircea Ivănescu, if you will; or closer to our times, Alexandru Mușina vs Ioan Es. Pop). Nothing is a *given*, there are no rules and the results are in accordance to each person's ability.

A.B.: *What can you tell me about the intertextuality and metatextuality in your poems? What connection did you make between your poems and other means of expression (prose, music, theatre, visual arts)?*

C.K.: The connections are there for whoever reads my work and feels like he/she wants to take it step by step and uncover the big picture of my journey, my (p)references and points of interest.

A.B.: *How does the literary world look like from the inside? (Blecher Institute, meetings, get-togethers, festivals, etc.)*

C.K.: It's very much alive, dynamic, crazy, filled with all sorts of strange characters, original, uncomfortable ones,

fanfaroni, muți care când se pornesc nu-i mai oprește nimeni, originali ascunși sub tot felul de măști, oameni cu probleme de atenție sau concentrare, rataţi profesioniști, mitomani, neînțeleși, suicidari, bolnavi de gută. Un precipitat palpitant și uneori insuportabil de omenesc, prea omenesc.

A.B.: *Ce impact au criticile primite asupra modului în care scrii? Îți influențează acestea scrierile ulterioare?*

C.K.: Da, la ultima cronică negativă m-am enervat așa de tare că am spart chiuveta și mi-am aruncat laptopul pe geam. Și acum îl mai caut pe autorul articolului să-i dau o lecție. Până atunci nu mai scriu un rând. Mi-am înghițit șapte creioane și șapte pixuri (și asta numai din superstiție).

A.B.: *Cum ai caracteriza cititorul de astăzi și cum ai compara publicul românesc contemporan cu cel de peste graniță?*

C.K.: Cât timp încă mai citesc, oamenii mai au o șansă. Deși uneori mă gândesc că s-ar putea să ne descurcăm (ca societate) și fără asta. Gândește-te la Evul Mediu – erau câțiva oameni într-o țară întreagă care puteau buchisi un manuscris, poate că

unpredictable people, braggarts and mutes that are hard to stop once they get started, original people that hide under various masks, people suffering from attention deficits, professional deadbeats, air-mongers, misunderstood or suicidal people, people with gout. A thrilling environment, unbearably human at times, if not, too humane.

A.B.: *What impact do reviews have on your writing? Do these influence your following texts in any way?*

C.K.: Yes, the last negative review got me so angry that I broke my sink and I threw my laptop out the window. I'm still looking for its author, I want to teach him a lesson. Until then, I'm not going to write a single word. I swallowed seven pencils and seven pens (only out of superstition).

A.B.: *How would you describe today's reader and how would you compare the Romanian audience with the one from abroad?*

C.K.: As long as they keep reading, people still have a chance. Although, sometimes I think that we could do without it (as a society). Take the Middle Age for example—where a few people were able to read from a manuscript, maybe we're

ne-ndreptăm spre varianta asta doar că în contextul unei mari prosperități birocratice. Habar n-am ce-o să fie. Îmi pare rău câteodată că m-am născut și scriu într-o țară în care majorității oamenilor nu le-au plăcut niciodată prea mult cărțile. N-are rost să fac comparații, știm amândoi despre ce vorbesc.

A.B.: *Se poate traduce poezia?*

C.K.: Se poate traduce poezia, rescriind-o sau, mai precis, recontextualizând-o, jucând-o inteligent și talentat, în așa fel încât să rămână sensul și spiritul originalului, dar să aibă sens și savoare în traducere, chiar dacă limba sau tradiția culturală sunt foarte diferite. Trebuie să ai ureche bună, imaginație și drag de ceea ce traduci, altfel nu faci nicio treabă.

A.B.: *În încheiere, îmi poți spune la ce lucrezi în mometul de față? Ce urmează? La ce se pot aștepta cititorii tăi?*

C.K.: Urmează stația Apărătorii Patriei, cu peronul pe partea dreaptă.

heading towards this alternative in the context of a great bureaucratic prosperity. I have no clue about what is going to happen. Sometimes I regret being born in a country where the great majority of people have never been too fond of books. No use in pointing fingers, we both know what I'm talking about.

A.B.: *Is poetry translatable?*

C.K.: Poetry is translatable, you translate it by rewriting it or, to be more precise, re-contextualizing it, dealing with it in a clever and talented manner, so that it keeps its original meaning and essence, while also being meaningful and savory in its translation, despite the differences in language and culture. You need to have imagination, a trained ear and passion, without these, nothing will become of it.

A.B.: *As a final question, can you tell me what you are currently working on? What is next? What can your readers expect next?*

C.K.: The next station is "Aparătorii Patriei" with the platform on the right side.